

SECCIÓ DE SENDERS AE TALAIA

SENDER DEL MEDITERRANI GR-92

**19a Etapa : MONTCADA – CAN CATÀ – TURÓ DEL MALTALL
COLL DE L'EROLA – VIL·LA JOANA – BAIXADOR DE VALLVIDRERA**

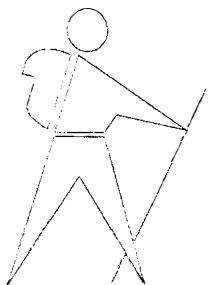
8 de maig de 2005

HORARI PREVIST

Sortida de la Plaça de l'Estació de Vilanova i la Geltrú.	7	h
Montcada. Esmorzar.	8,15	h
Inici de l'excursió.	8,45	h
Can Catà. Reagrupament.	10,00	h
	10,10	h
Carena (Punt 9.99 km). Reagrupament.	11,10	h
	11,20	h
Pla dels Pins de Vista Rica. Reagrupament.	12,25	h
	12,35	h
Centre d'Informació del Parc / Vil·la Joana. Reagrupament.	13,40	h
	13,50	h
Baixador de Vallvidrera. Final de l'etapa..	13,55	h
Sortida cap a Vilanova.	14,05	h
Vilanova i la Geltrú.	15,15	h

Notes.-

- ** Com podeu veure per la descripció aquesta etapa presenta molts encreuaments i superposicions amb d'altres senders de petit (PR) i de gran recorregut (GR). Per tal de no repetir recents experiències de marrades col·lectives caldria que **TOTHOM** es miri la descripció i estigui atent als senyals. S'ha d'**aclarir** que aquesta incertesa a l'hora de fer el recorregut ve motivada per la impossibilitat de poder preparar les etapes amb anterioritat (tal com es feia abans) per falta de recursos humans; així doncs, qualsevol col·laboració en aquest sentit serà molt ben rebuda.
- ** Esmorzarem a Montcada (esperem que hi hagi bars oberts!). En arribar al baixador de Vallvidrera l'autocar ens tornarà a Vilanova perquè qui vulgui pugui dinar (una mica tard) a casa.
- ** Tingueu en compte que l'organització sempre **pot modificar aquesta previsió** d'horari en funció de com es vagi desenvolupant l'etapa (Condicions meteorològiques, retards o avançaments imprevistos, etc).
- ** Si us plau, sigueu puntuals, respecte els reagrupaments i **vigileu que hi sigui tothom**.
- ** Intenteu seguir els horaris previstos, és a dir, **no correu ni aneu massa LENTS !!**
- ** **Atenció:** La Secció de Senders disposa d'un telèfon mòbil (680102567). Per a qualsevol comunicació amb la Secció el disabte abans de l'excursió o el mateix diumenge **utilitzeu només** aquest telèfon. (Els dissabtes de 14h a 16h i el diumenge a partir de mitja hora abans de l'hora prevista per a la sortida).

SECCIÓ DE SENDERS AE TALAIA

SENDER DEL MEDITERRANI GR-92

19a Etapa : MONTCADA – CAN CATÀ – TURÓ DEL MALTALL
COLL DE L'EROLA – VIL·LA JOANA – BAIXADOR DE VALLVIDRERA

8 de maig de 2005

DESCRIPCIÓ DE L'ETAPA

Malgrat la proximitat a la ciutat de Barcelona, l'itinerari transcorre quasi sense excepció entre bosc, passant per alguns punts d'una gran frondositat. També hi ha bons miradors sobre Barcelona, el mar y el Vallès. L'etapa es pot considerar com una bona travessa de la Serra de Collserola, coneguda com el pulmó de les poblades comarques veïnes. Prop de la fi de l'etapa es passa pel Centre d'Informació del Parc de Collserola, amb abundant material i que mereix una visita detinguda.

Horari Parcial	Horari Total	Distància (km)
0:00	0:00	0,000

Montcada (40 m).- Plaça Lluís Companys. Es travessa el pas a nivell del ferrocarril Barcelona-Portbou i se segueix pel carrer Bogatell fins al pas de vianants que passa per sota de l'estació del ferrocarril de Manresa, de la carretera C-17 i de l'autopista C-33. A continuació es pugen unes escales fins a la plaça del cementiri.

0:11	0:11	0,990
------	------	-------

Cementiri de Montcada.- Queda a la dreta, es pren una pista que puja. Durant un tram el GR-92 i el PR-C-35 segueixen el mateix itinerari. Es deixa una pista a la dreta i una altra a l'esquerra.

0:04	0:15	1,305
------	------	-------

Dipòsit d'aigua.- Queda a l'esquerra. També hi ha una torre de conducció elèctrica, més endavant se'n troben més. El GR va prenent la direcció adequada per a revoltar per la dreta el Turó de Montcada. L'entorn ha canviat ràpidament d'urbà a muntanyenc.

0:03	0:18	1,525
------	------	-------

Bifurcació.- Es va per la pista de l'esquerra. Es fan pujades i baixades tot seguint la línia elèctrica. Bona vista en direcció nord.

0:03	0:21	1,725
------	------	-------

Bifurcacions.- Es deixen dues pistes a l'esquerra en pocs metres.

0:08 0:29 2,308

Font de la Mitja Costa.- Poc abans s'ha deixat una pista a l'esquerra per la qual el PR-C-35 se separa del GR-92. Poc després es deixa un camí a la dreta.

0:03 0:32 2,548

Encreuament.- Es creua una pista i es segueix endavant per un camí irregular.

0:02 0:34 2,748

Bifurcació.- Es tracta del començament del carrer "Camí de Sant Iscle". Es segueix aquest carrer tot entrant a la urbanització. Es deixen tres carrers a la dreta.

0:04 0:38 3,123

Final del carrer.- Es continua a la dreta per la zona industrial. Aviat s'arriba a la carretera C-58 en el punt del coll de Montcada. Cotxes de línia a Barcelona (Fabra i Puig) i Terrassa. Cal creuar-la i prendre just en front la carretera d'accés al cementiri de Cerdanyola. Punt de confluència del PR-C-35 el qual torna a seguir el mateix itinerari que el GR-92.

0:11 0:49 4,000

Autopista C-16.- Es creua per un pont i es continua per la carretera en direcció al cementiri de Collserola.

0:02 0:51 4,180

Bifurcació.- El GR deixa la carretera i pren un camí a la dreta en pujada. Aviat travessa una carretera asfaltada antiga. Més tard passa per una clariana de matolls i es creuen dos camins. El PR-C-35 es torna a separar del GR-92 i va per l'esquerra.

0:11 1:02 5,110

Bifurcació.- Dalt de l'ampla carena. Cal anar a la dreta direcció Vall de Sant Iscle. Als pocs metres es deixa un altre camí a la dreta i una torre de conducció elèctrica també a la dreta.

0:04 1:06 5,400

Bifurcació.- Hi ha una altra torre de conducció elèctrica. Cal anar a la dreta, baixant. Aviat nova cruïlla en que cal prendre a la dreta.

0:03 1:09 5,650

Bifurcació.- Després de passar una cadena, es desemboca en una pista més ampla i es tomba a la dreta. Per un pont es travessa la riera de Can Catà o de Sant Iscle i s'arriba a una pista principal que ressegueix la vall de Sant Iscle, la qual se segueix a l'esquerra durant una estona. Punt de confluència amb el GR-173-3, Vallès Natural.

0:05 1:14 6,080

Can Catà (85 m). Es passa pel costat d'aquesta masia i immediatament s'arriba a Sant Iscle de les Feixes, ermita romànica de propietat particular.

Continuant per la pista, es deixa un camí de carro a l'esquerra, dos caminets a la dreta i una pista amb una cadena.

0:18 1:32 7,530

Font de can Lloses.- Està situada a pocs metres de la pista, a l'esquerra, en un pla a la vora del llit del torrent on destaquen uns grans castanyers); es continua per la carretera de terra o pista ampla tot creuant el torrent.

0:07 1:39 8,020

Bifurcació.- En una corba es deixa la pista per on continua el GR-173-3 en direcció a Barcelona, i es pren un camí paral·lel al torrent de Sant Iscle. El camí esdevé un corriol que s'endinsa per la vall encaixonada amb una sorprenent bellesa i frondositat. Seguint aquest paisatge encisador s'arriba a la font de Can Ferrer.

La pujada des d'aquest punt fins a la carena de Valldaura que tanca la vall és una mica laboriosa, ja que cal adaptar-se als camins existents. La pujada **no** és, però, gaire llarga. Des de la font, el GR-92 segueix sempre el mateix camí.

0:10 1:49 8,810

Bifurcació.- Poc després de la font de Can Ferrer, es desemboca en un camí perpendicular al que se segueix que es pren a l'esquerra. Després es deixa una pista a l'esquerra.

0:06 1:55 9,010

Bifurcació.- Es troba una pista que cal prendre cap a la dreta direcció turó d'en Fotjà.

0:04 1:59 9,190

Bifurcació.- Es pren un camí de carro a la dreta. Després es deixa un camí a la mateixa mà.

0:07 2:06 9,490

Bifurcació.- Cal prendre el camí de carro a l'esquerra fins a trobar la pista que també per l'esquerra portarà finalment a la carena.

0:10 2:16 9,990

Carena.- Punt de confluència amb el PR-C-35 que continua en el mateix itinerari que el GR-92. Es deixa la pista per un camí a la dreta que segueix amunt en direcció al turó d'en Fotjà i baixa a un grup de cases. Paisatge ample, variat i atractiu.

El camí passa pel costat d'unes casetes amb una antena de ràdio; poc després cal prendre un caminet a la dreta que baixa fins a una pista on hi ha el restaurant Juaco.

0:10 2:26 10,418

Bifurcació.- Es pren la pista de l'esquerra fins a una cruïlla múltiple de pistes. Es segueix endavant tot passant pel darrera del restaurant Mirador Forat del vent; es segueix fins a arribar a una cadena que barra el pas als cotxes i al seu costat, a l'esquerra, cal prendre un caminet que puja i passa pel costat d'una torre de conducció elèctrica.

0:10 2:36 10,883

Portell de Valldaura (370 m).- Es travessa la carretera de Cerdanyola a Horta i es continua davant mateix per una pista amb una cadena, aviat es deixa la pista per prendre un camí a la dreta, que primer segueix paral·lel a la pista i després puja decidit.

0:12 2:48 11,273

Turó de Valldaura (422 m).- Poc abans s'ha girat a la dreta per una pista asfaltada. Atenció si es va en sentit contrari. El GR entra en el cor de la serra de Collserola i es mantindrà una bona estona en la carena o a prop seu. Es deixa el repetidor a l'esquerra i es continua per camí planer.

0:04 2:52 11,515

Collet (405 m).- Es creua el GR-6 que per l'esquerra ve de Barcelona (Horta) i per la dreta baixa cap a Sant Cugat del Vallès.

0:02 2:54 11,610

Bifurcació.- Es deixa un camí a la dreta; el GR-92 i el PR-C-35 continuen junts per l'esquerra cap a la carena.

0:04 2,58 11,770

Turó del Maltall o de la Magarola (429 m).- Bon mirador. El paisatge és diferent en totes les direccions. Destaca la vista sobre la ciutat de Barcelona. Es segueix pel camí carener que aviat esdevé una pista tancada amb una cadena.

0:05 3:03 12,075

Pas del Rei (405 m).- Collet travessat per una ampla pista. El PR-C-35, pel camí de la carena, se separa del GR-92, i aquest pren la pista de la dreta.

Cal seguir una bona estona per aquesta pista tot deixant a la dreta quatre pistes. En la tercera de les mateixes, hi ha un rètol de la Reserva Natural Parcial de la Font Gropa, i s'uneix per la dreta el PR-C-38 que té l'inici a Sant Cugat del Vallès.

0:17 3:20 13,460

Pla dels Pins de Vista Rica.- A tocar de la carretera de l'Arrabassada, de la qual queda separada per les cases del mateix nom. Sense arribar a la carretera, es tomba a la dreta. El PR-C-35 es torna a unir al GR-92. En aquest punt finalitza el PR-C-38. Hi ha una font pública.

Al fons de la clariana hi ha tres camins; s'agafa el del mig que va paral·lel a la carretera. Malgrat la proximitat de la mateixa, el paratge és de gran bellesa i frondositat. Finalment es va a sortir a la carretera, que cal prendre cap a la dreta. Atenció si es va en sentit contrari.

0:05 3:25 13,735

Coll de l'Erola (415 m).- Bifurcació, cal prendre la carretera que va en direcció al Tibidabo.

0:03 3:28 13,940

Bifurcació.- Es deixa la carretera i es pren un estratègic camí a la dreta. Es deixen dos corriols a esquerra i dreta.

0:11 3:39 14,565

Bifurcació.- Es surt a un camí de carro que es pren a l'esquerra. Immediatament s'arriba al Coll de la Vi nyassa on es pren una pista cap a la dreta.

Si es seguís el camí més pendent de l'esquerra s'aniria en 20 minuts a les instal·lacions del parc d'atraccions del Tibidabo i a la basílica del Sagrat Cor que hi ha al cim de la muntanya.

0:04 3:43 14,830

Bifurcació.- El GR deixa la pista i pren un camí a l'esquerra en baixada. El PR-C-35 segueix per la pista i se separa definitivament del GR-92 durant aquesta etapa.

0:04 3:47 15,055

Revolt d'una pista.- Per seguir el GR cal prendre el camí a l'esquerra en forta baixada i passats uns 20 metres, en una bifurcació, agafar el camí de l'esquerra.

Si no es vol passar per la font d'en Canet, hi ha dues altres possibilitats que escurcen uns 10 minuts el trajecte fins al Centre d'Informació del Parc, tot trobant fàcilment el GR abans d'arribar al centre esmentat. La primera és prendre la pista que baixa a la dreta i seguir els indicadors del parc cap al centre d'informació. L'altra és prendre inicialment el GR però no girar a l'esquerra en la bifurcació, trobant més avall el GR.

0:04 3:51 15,305

Font d'en Canet (340 m).- És un lloc molt frondós on fins i tot hi ha falgueres. Es segueix endavant tot deixant un corriol a l'esquerra.

0:07 3:58 15,695

Entroncament.- Es surt a una ampla pista. Als pocs metres es passa un pont de fusta. Es deixen a la dreta dos camins.

0:08 4:06 16,185

Bifurcació.- Es pren la pista de la dreta en lleugera pujada.

0:06 4:12 16,590

Bifurcació.- Es pren la pista de l'esquerra en franca baixada en direcció cap al Centre d'Informació del parc. Es segueix sempre per la pista principal tot deixant algun trencall a dreta i esquerra.

0:08 4:20 17,130

Escola Xiprer.- Un cop passada l'escola hi ha una bifurcació en que cal girar sobtadament a la dreta tot vorejant l'escola. Atenció si es va en sentit contrari.

0:03 4:23 17,290

Centre d'Informació del Parc de Collserola (255 m). És interessant visitar-lo. Es continua per la mateixa pista.

0:01 4:24 17,360

Vil·la Joana.- És el lloc on va morir Jacint Verdaguer. Hi ha un museu dedicat a la seva figura. A la dreta de la torre el GR-92 pren un camí enllosat que davalla entre la pineda.

0:06 4:30 17,815

Baixador de Vallvidrera dels Ferrocarrils de la Generalitat (230 m).- Línies de Barcelona a Terrassa i Sabadell.

PARC DE COLLSEROLA

El Parc de Collserola és una superfície verda de més de 8000 ha situada entre els rius Besos, Llobregat, la depressió del Vallès i el pla de Barcelona. Inclou part del terme municipal de nou poblacions.

El parc conté una àmplia mostra d'ambients naturals mediterranis, en els que hi trobem predominantment boscos. Aquests juntament amb diverses formacions de vegetació baixa, formen un mosaic que acull una variada fauna. Hi són presents gairebé totes les espècies animals del bosc mediterrani. Aquesta diversitat es la riquesa biològica de la serra.

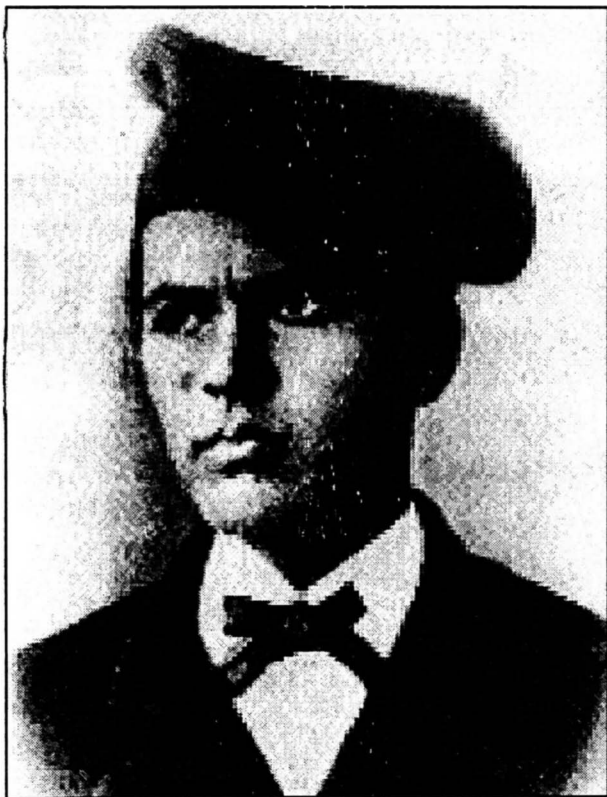

L'empremta humana és palesa a la Serra, tant pel que fa a la modificació del paisatge com per la quantitat de restes arqueològiques i construccions que s'hi troben i que constitueixen un patrimoni molt valuós.

Per tal de preservar aquest espai tant notable, es va redactar i aprovar el Pla Especial d'Ordenació i de Protecció del Medi Natural (1987). El Consorci del Parc de Collserola, és l'organisme encarregat de desenvolupar la gestió del Parc, fent compatibles els dos objectius bàsics del Pla Especial: conservar els recursos naturals i l'equilibri ecològic, alhora que donar resposta a la demanda de lleure i aprenentatge dels ciutadans.

JACINT VERDAGUER

Jacint Verdaguer va néixer a Folgueroles l'any 1845. De ben petit ingressà al seminari de Vic en règim d'externat. Ben aviat, és atret per la poesia i en comença el conreu. El 1865 aconsegueix un segon premi als Jocs Florals de Barcelona. El 1870 és ordenat sacerdot i nomenat vicari de Vinyoles d'Orís. Per tal de

restablir la seva salut malmesa entra com a capellà a la "Companyia Transatlàntica", fet que li dona ocasió de viatjar a Amèrica. El 1877 entra al servei de la casa Comillas, com a capellà. Aquest mateix any presenta als Jocs Florals el gran poema L'Atlàntida.

La seva bona fe i una sèrie de fets lamentables fan que sigui apartat durant una temporada de l'exercici del sacerdoci. A la fi, li són retornades les llicències, després d'haver signat un escrit de submissió a l'autoritat eclesiàstica. La seva salut minva ràpidament, i es retira a la Vil·la Joana de Vallvidrera, on morí el 1902.

La figura de Verdaguer és la del poeta més gran de la Renaixença. La seva figura honora i enalteix la institució dels Jocs Florals, que, si no haguessin donat altre fruit, quedarien ja prou justificats havent donat a conèixer un poeta tan gran.

Jacint Verdaguer és considerat amb justícia com a fundador del català literari modern. El seu lèxic riquíssim, de pregona arrel popular, s'aplica d'una

manera meravellosa als temes erudits com als populars, que relliga d'una manera com encara no s'havia fet des del començament de la Renaixença.

L'obra poètica de Verdaguer pot ésser dividida en tres parts: Poesia èpica, religiosa i històrica-patriòtica.

L'èpica verdagueriana comprèn fonamentalment dues obres: L'Atlàntida i Canigó. L'Atlàntida és un poema basat en la llegenda del desaparegut continent, i mesclat amb força altres llegendes d'origen grec, relligades amb uns poderosos dots de fantasia i un gran sentit poètic. El poema Canigó és una llegenda pirinenca del temps de la Reconquesta. Però, malgrat l'existència d'un argument, el veritable protagonista del poema és el Pirineu, amb l'esplèndid paisatge de les seves valls i els seus rius.

La lírica de Verdaguer és d'una qualitat tan elevada com la seva èpica. Segons Carles Riba, al fons de la inspiració de Verdaguer no hi trobem cap principi de pensament, sinó un principi d'amor: la seva poesia no ens ofereix un món de conceptes, sinó un món d'afectes. El misticisme de Verdaguer és fet d'un llarg enyor de la natura angèlica, en la qual la virtut és innocència i l'alegria és irreflexa.

Dins l'obra lírica ocupa un lloc destacat la poesia religiosa, expressió exaltada de la seva religiositat i feta d'una feliç conjunció d'elements místics i elements populars, cosa que fa que sempre sigui senzilla i entenedora sense deixar d'ésser elevada.

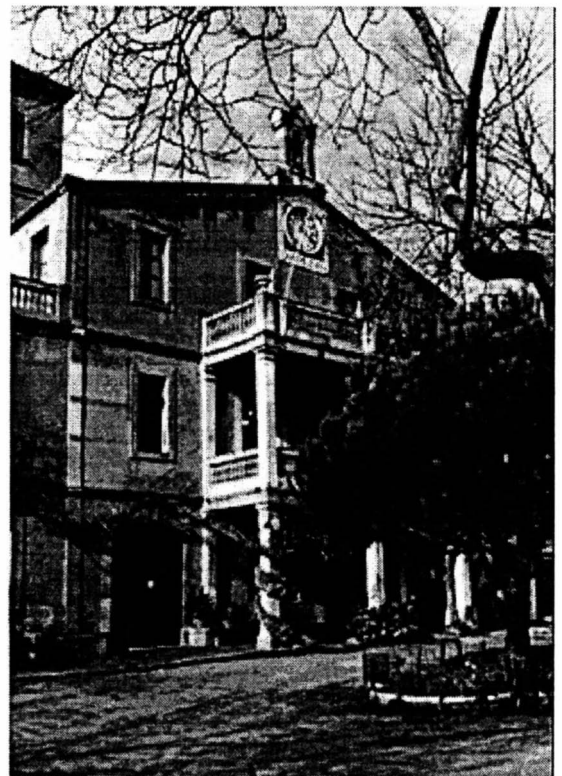
Amb temes històrics, llegendaris i populars, Verdaguer és el cantor enamorat de la seva terra, a la qual dedica una part important de la seva producció poètica. Hi destaquen l'Oda a Barcelona i diverses composicions dedicades a d'altres ciutats i comarques de Catalunya.

Entre les obres de caire històric i romanesco destaca Nit de sang, sobre la Guerra dels Segadors, i Barres de sang sobre la llegenda de l'origen de l'escut de Catalunya. I finalment, cal fer esment del tema de l'enyorança, característic de la Renaixença, i conreat per Jacint Verdaguer en alguna de les seves poesies, per exemple, en l'Emigrant.

Història del Museu-Casa Verdaguer

El Museu-Casa Verdaguer, dependència del Museu d'Història de la Ciutat, es va constituir com a Museu l'any 1963. La Casa pairal data de 1743 i va ser propietat de Ramon Miralles, prohoms de Sarrià. Verdaguer, per recomanació dels metges que l'atenien que li recomanaven aires de muntanya, i convidat pel seu amic Ramon Miralles, hi anar a viure els últims dies de la seva vida. Morí el 10 de juny de 1902 i va tenir un enterrament multitudinari com mai s'havia conegut en la història de Catalunya.

L'any 1920, l'Ajuntament de Barcelona comprà la casa als seus antics propietaris i a partir d'aleshores va ser una escola durant molts anys, fins que l'any 1963 es començà a destinar a Museu i, finalment, l'any 1989, a instàncies de les diverses associacions verdaguerianes, l'Ajuntament emprengué una reestructuració amb una perspectiva més actual de la museística, la sistematització de materials a exposar i la creació de serveis per poder fer del Museu un centre accessible al gran públic i obert als estudiosos de l'obra de l'escriptor.

VALLVIDRERA

El terme de Vallvidrera forma part de Sarrià des que s'hi va agregar, l'any 1890. Per la seva ubicació, a l'oest de la serra de Collserola, es tracta d'un indret amb una vegetació i una fauna abundants. El topònim Vallvidrera té l'origen en els mots llatins valle vitriaria, que volen dir vall de vidre. El segell vallvidrerenc tenia com a símbol dues copes i, enmig, un arboç.

La història de l'antic terme de Vallvidrera va estretament lligada a la de la seva església. De fet, el centre del terme era l'església de Santa Maria de Vallvidrera. Pel que fa a la jurisdicció laica, Santa Maria de Vallvidrera es trobava sota la senyoria del Castell d'Olorda, juntament amb Santa Creu d'Olorda. Fins a segle XIX, el terme de Vallvidrera es caracteritzà per un creixement demogràfic baix i un poblament rural dispers. A mitjan segle encara estava format per un petit nucli urbà al voltant de l'església i unes quantes masies aïllades, que vivien de l'explotació dels boscos i del conreu de cereals i vinyes. Com a edificis més destacats, hi havia l'antiga parròquia de Santa Maria de Vallvidrera, construïda en estil gòtic tardà entre els anys 1540 i 1587 i, posteriorment, la casa pairal Vil·la Joana, darrera residència de mossèn Cinto Verdaguer.

El desenvolupament urbà de Vallvidrera es produí precisament a la segona meitat del segle XIX, quan van tenir lloc un seguit d'obres de caràcter públic i privat. Entre les obres realitzades dels anys 1850 i 1860 cal destacar la construcció del pantà de Vallvidrera, inaugurat el 1864. El pantà, obra de l'arquitecte Elies Rogent, tenia com a objectiu proveir d'aigua Sarrià. La canalització de l'aigua es feia a través d'un túnel, de 1.400 metres de llargària, que anava des del pantà fins a la Drecera de Vallvidrera. Anys més tard, aquest túnel es va aprofitar per instal·lar-hi el Mina Grott, un tren amb capacitat per a 32 persones que recorria els 1.400 metres en sis minuts.

Els veritables canvis, però, es produïren en el darrer terç del segle XIX i la primera dècada del segle XX, a partir de l'agregació pactada entre Vallvidrera i Sarrià l'any 1890. Es van millorar les comunicacions amb Barcelona i va tenir lloc una important expansió urbanística. El 1888 es construí la carretera d'accés de Vallvidrera al Tibidabo i el 1902 la carretera de les Aigües, per transportar l'aigua del Tibidabo. El 1901 s'inaugurà el Tramvia Blau, que feia el recorregut des del Tibidabo fins a Vallvidrera. El 1906 es posà en funcionament el funicular que unia la línia del tren de Sarrià amb el poble de Vallvidrera.

L'expansió urbanística de Vallvidrera la va convertir en un indret d'estiueig on els barcelonins passaven llagues temporades, la qual cosa va representar una important font d'ingressos per al poble. Actualment, Vallvidrera té una estructura urbana gairebé totalment desenvolupada. Entre les obres més importants realitzades a la darreries del segle XX, cal esmentar l'obertura dels Túnel de Vallvidrera, que perforen la serra de Collserola, d'orient a ponent, per Vallvidrera. Amb una extensió de 12,5 Km² i tres viaductes, aquests cinc túnels tenen sortida a la Floresta, les Planes, Sant Cugat, Valldoreix, Mira-sol i Rubí, i connexió amb la A-7 i l'autopista de Rubí-Terrassa.

El funicular de Vallvidrera, inaugurat l'any 1902, ha experimentat una profunda restauració. Al maig del 1998 es van posar en funcionament dos nous funiculars i se'n van remodelar les estacions.

BOSCOS DE VALLVIDRERA

Ai, boscos de Vallvidrera!
Quines sentors m'heu donat!
Tenia el mar al darrera
i al davant el Montserrat,
i als peus els llocs del poeta
que ja és a l'eternitat.

Més enllà d'altres carenes,
 el Pirineu, tot nevat,
 i aquell dolç país de França
 que deu sé a l'altre costat...
 Ai, boscos de Vallvidrera!
 Quines sentors m'heu donat!
 Tot baixant per la drecera
 he vist un arbre rosat:
 ametller que presumies,
 un altre se t'ha avançat.-
 - De massa matiner que era
 ara em veus tan despulat:
 les glaçades d'aquests dies
 totes les flors m'han llevat;
 pro encara en tinc unes quantes:
 mira'm de l'altre costat.
 - Ara veig que no tens culpa:
 ametller, que Déu te guard,
 que sens tu la bona nova
 no m'ho hauria semblat.

Joan Maragall (1860-1911)

BIBLIOGRAFIA

- ** Gran Geografia Comarcal de Catalunya. Volum 6. El Vallès i el Maresme. Fundació Enciclopèdia Catalana. (1982)
- ** Gran Enciclopèdia Catalana.
- ** Barcelonès i el seu entorn. Mapa Comarcal de Catalunya. Escala 1:50.000 Institut Cartogràfic de Catalunya (2003).
- ** Hipermapa de Catalunya: <http://www.gencat.net/ptop/actuacions/hipermapa.htm>
- ** Topoguaia del GR-92.FEEC- CS. (2004)
- ** <http://pmpc.amb.es/catalan/home/marcos.htm>
- ** http://www.hcn.es/parcsijardins/pa_collserola.htm
- ** <http://folgueroles.diba.es/casaverdaguer/>

Agustí Poch. Maig 2005

